

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1162/12</i>
------------------	------------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	<i>SSA Urszula Kocylowska</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.)</i> <i>SSA Roman Skrzypek</i>
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu *14 lutego 2013 r.*

na rozprawie

sprawy z wniosku *J. B.*

przeciwko *Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.*

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

od wyroku *Sądu Okręgowego w Krośnie*

z dnia *27 września 2012 r.* sygn. akt *IV U 94/12*

I o d d a l a apelację,

II z a s ą d z a od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. na rzecz wnioskodawcy J. B. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt III AUa 1162/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. decyzją wydaną 13 grudnia 2011r. odmówił J. B. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Za podstawę wydania decyzji tej treści uznano wynik badania przeprowadzonego przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym 9 grudnia 2011r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia zawartego w decyzji organ rentowy powołał art. 107 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W odwołaniu od powyższej decyzji skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie J. B. podniósł, że decyzja, w części dotyczącej oceny stanu jego zdrowia jest niezgodna z rzeczywistym stanem. Wyjaśnił także że świadczenie pobiera nieprzerwanie od 1995r. Pozostaje w leczeniu w poradni kardiologicznej i neurologicznej. Wniósł o rozpoznanie sprawy przez Sąd.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, w uzasadnieniu przywołując tę samą argumentację, jaką zawierała zaskarżona decyzja.

Rozpoznając dowołanie Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii dwu biegłych lekarzy sądowych specjalistów z zakresu kardiologii oraz neurologii na okoliczność oceny stanu zdrowia odwołującego i ustalenia, czy uzasadnia ona nadal, po 31 sierpnia 2011r. uznanie go za co najmniej częściowo niezdolnego do pracy, określenia jej charakteru, a także daty ponownego powstania, jak również wskazania, czy w stanie jego zdrowia nastąpiła ewentualna poprawa od 7 kwietnia 2011r., i na czym ona polega.

Biegli stwierdzili u badanego przewlekłą chorobę niedokrwienną serca CCS I/II, nadciśnienie tętnicze z zajęciem serca, napadowe migotanie przedsionków w wywiadzie, zespół bólowy szyjny i lędźwiowo – krzyżowy w okresie remisji na podłożu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa.

Biegli zgodnie orzekli, że stwierdzone u wnioskodawcy schorzenia uzasadniają ustalenie o nadal trwającej, po dacie 31 sierpnia 2011r. częściowej, okresowej

(do czerwca 2013r.) niezdolności do pracy. W uzasadnieniu, tak określonego stanowiska, biegli podali że badany był wielokrotnie hospitalizowany z powodu schorzeń kardiologicznych, ostatnio w czerwcu 2012r., wykonuje zawód kierowcy samochodowego i zarówno choroba niedokrwienna serca, jak również nadciśnienie tętnicze z zajęciem serca wymagają wielolekowej terapii wpływającej na zdolność prowadzenia pojazdów samochodowych, w szczególności powtarzające się napadowe migotanie przedsionków stanowi przeciwwskazanie do pracy w zawodzie kierowcy.

W końcowym fragmencie biegli zaakcentowali fakt, że nie stwierdzają istotnej poprawy stanu zdrowia badanego od czasu badania 7 lutego 2011r.

Odnośnie schorzenia natury neurologicznej biegli podali, że schorzenie to pozostaje w okresie remisji i nie powoduje niezdolności do pracy.

Do opinii powyższej zostały zgłoszone zarzuty w piśmie procesowym z 17 września 2012r., jak również został zawarty wniosek o uzupełnienie postępowania dowodowego, poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy i kardiologii z listy Sądu Okręgowego w Rzeszowie.

Wniosek powyższy został oddalony postanowieniem wydanym przez Sąd I instancji na rozprawie 27 września 2012r.

Wyrokiem wydanym 27 września 2012r. Sąd I instancji zmienił kwestionowaną odwołaniem decyzję, poprzez przyznanie J. B. prawa do renty z tytułu dalszej częściowej niezdolności do pracy na okres do 30 czerwca 2013r. licząc od daty wstrzymania świadczenia tj. od 1 września 2011r.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, w pierwszej kolejności na niekwestionowane przez strony okoliczności dotyczące daty początkowej przyznanego na rzecz wnioskodawcy świadczenia rentowego (2 sierpnia 1996r.), następnie przywołał

wszystkie wydawane w jego sprawie orzeczenia - przez obie instancje orzecznicze, przed organem rentowym, do czasu wydania zaskarżonej decyzji, a także w postępowaniu sądowym (tu wyrok SO w Krośnie z 16 czerwca 2008r. IV U 177/08, a także z daty 7 lipca 2009 IV U 60/09). Następnie Sąd streścił opinię wydaną w niniejszej sprawie przez biegłych lekarzy sądowych uznając ją za w pełni miarodajny dowód, ustalił, że z przyczyn natury kardiologicznej - wnioskodawca aktualnie liczący 50 lat, jest nadal częściowo, okresowo niezdolny do pracy dlatego stosowanie do przepisu art. 107 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach

i rentach z FUS, należało kwestionowaną odwołaniem decyzję zmienić w sposób opisany w wyroku na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc.

Wyrok powyższy apelacją do Sądu II instancji zaskarżył pozwany ZUS Oddział w J. zarzucając, iż jego wydanie nastąpiło w oparciu o wadliwą opinię wydaną przez biegłych lekarzy sądowych, co wynika ze stanowiska przewodniczącego komisji lekarskich ZUS.

Apelacja formułuje wniosek o przeprowadzenie dowodu z innego zespołu biegłych lekarzy sądowych „w kierunku zmiany zaskarżonego wyroku bądź uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji”. W uzasadnieniu apelujący powtórzył argumentację zawartą w piśmie procesowym z daty 17 września 2012r. skierowanym do Sądu I instancji, a zawierającym zarzuty do opinii biegłych . Do apelacji zostało dołączone pismo procesowe z daty 17 września 2012r. zawierające zarzuty Przewodniczącego komisji lekarskich „celem złożenia apelacji”, zawierające wniosek o uzupełnienie postępowania dowodowego i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy i kardiologa z listy Sądu Okręgowego w Rzeszowie.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Apelacja jest całkowicie pozbawiona racji i dlatego podlega oddaleniu.

Wydany bowiem przez Sąd I instancji wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te które ze względu na treść przepisu art. 378 kpc Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, którego celem było ustalenie czy odwołujący J. B. jest nadal co najmniej częściowo niezdolny do pracy, zaś zebrane dowody, w tym zasadniczy w sprawach tego rodzaju dowód z opinii dwu biegłych lekarzy sądowych , wbrew zarzutom zawartym w apelacji, właściwie ocenił w ramach przysługującego mu w tym względzie uprawnienia wynikającego z treści przepisu art. 233 § 1 kpc.

Podzielając konkluzje opinii biegłych, Sąd I instancji miał przy tym na względzie wszelkie możliwe kryteria oceny tego dowodu, które przemawiały za przyjęciem jego wiarygodności.

Na wstępie zauważyć przyjdzie, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistyczny niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy ich dobór uwzględniał występujące u skarżącego schorzenia, a wydanie opinii poprzedziła wnikliwa analiza dokumentacji lekarskiej z przebiegu jego leczenia, przeprowadzony z nim wywiad i wynik badania przedmiotowego.

Powyższe stanowi więc o fachowości i zupełności omawianego dowodu z opinii, co również uzasadnia ich wnioski końcowe, które tutaj Sąd akceptuje.

Przyjdzie w tym miejscu przypomnieć, iż podstawę ustaleń, które legły u podstaw merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy stanowiła opinia biegłego z zakresu kardiologii, gdyż to te schorzenia od nieprzerwanie 15 lat, stanowiły podstawę uprawnienia wnioskodawcy do świadczenia rentowego.

Odnosząc się do zasadniczego w apelacji zarzutu o wadliwości tej to właśnie opinii, uznać go należy za całkowicie nieuprawniony, w świetle wyżej naprowadzonych okoliczności, a także dowolności twierdzeń zawartych w

uzasadnieniu apelacji, że sam fakt istnienie schorzeń układu krążenia, które powodują konieczności pozostawania w stałym leczeniu i rehabilitacji, nie może stanowić „samodzielnej przyczyny uznana częściowej niezdolności do pracy”.

W związku z powyższym, zgłoszony w apelacji wniosek o uzupełnienie postępowania dowodowego, poprzez dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych lekarzy sądowych, nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż z całą mocą należy podkreślić że zmierza on wyłącznie do przedłużenia postępowania w sprawie, której wszystkie sporne okoliczności dotyczące oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, na co zwrócono uwagę wyżej zostały w sposób dostateczny wyjaśnione.

W tym miejscu tut. Sąd zauważa, że w kwestii związanej z wnioskowanym dowodem zawartym w petitum apelacji jest wyraźna sprzeczności, gdyż apelujący w jej uzasadnieniu wskazuje na konieczność wydania opinii przez specjalistę z zakresu medycyny pracy.

Należy przypomnieć, mając na uwadze powyższe, utrwalony już pogląd Sądu Najwyższego w wyroku wydanym 19 marca 1997r. do sygn. oznaczonej nr. II UKN 45/97 opubl. OSNAP i US Nr 1 z 1998r. poz. 24 , który w pełni akceptuje tut. Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, zgodnie z którym sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony, tak długo aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę, i pomija je od momentu wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 kpc).

Końcowo, odnosząc się do dołączonego do apelacji pisma procesowego przewodniczącego komisji lekarskich ZUS – celem złożenia apelacji – tut Sąd Apelacyjny zwraca uwagę iż nosi ono datę 17 września 2012r., co oznacza, że sporządzający powyższe pismo nie znał treści wyroku, gdyż zapadł on 27 września 2012r., a pismo powyższe jest powtórzeniem argumentacji niemalże dosłownej - przywołanej w piśmie procesowym z tej to właśnie daty 17 września 2012r. skierowanym do Sądu I instancji dotyczącym zarzutów pod adresem opinii

(k. 15 akt sądowych).

Należy również zwrócić uwagę, że zawiera ono identycznie sformułowany wniosek dowody, jak i jego uzasadnienie, który to, co znamienne, w sposób istotny różni się od treści wniosku dowodowego zawartego w apelacji.

Z powyższych przyczyn tut. Sąd Apelacyjny nie uznał za celowe odnoszenie się do treści powyższego pisma.

W tym stanie rzeczy, apelacja nie może odnieść pożądanego skutku, a to wobec braku podstaw, zarówno faktycznych jak i prawnych do jej uwzględnienia, dlatego orzeczono jak w pkt I wyroku na podstawie art. 385 kpc.

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt II Sąd oparł na przepisie art. 98 kpc i §§ 12 ust. 2 i 13 ust 1 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu

(Dz. U. nr 163 poz, 1349).

Zarządzenie:

1. (...)

2. (...)